

„Igaz és egyenes legyen, aki felveszi pennáját. Minden mellékes tekintetek elolvadnak annak mellében, akiben feltámad az érdemes és valóságos szerzőnek melege. Aki ezt a kenetet nem érzi magában, ne nyúljon mosdotlan kézzel ehhez a szent hivatalhoz. Merész legyen — vivjon meg bátran a tudatlansággal és az erőszakkal; hagyja az örökkévaló „úgy van! igenis!“ mondatát a tányérnyaló sycophantáknak. — Sisegjenek bár a kígyók és köpködjék fekete mérgeiket, huhogjanak a setéség madarai, kárrogjanak a varjak és körülötte ordítsanak a hold felé az éjféli ebek — ő szóljon igazat, vagy hallgasson.“

(KÁRMÁN JÓZSEF)

Szegeden a Széphalom megszűnése óta nem volt olyan folyóirat, mely városunk és vidéke íróinak, költőinek és képzőművészeinek helyet adott volna. Pedig Szegedet szellemi hagyományai arra kötelezik, hogy messzi vidék tehetségeit vonja körébe és istápolója legyen olyan tehetségeknek, melyek nagyon is távol estek a „pesti litteraturától“. Szegeden sokan érezték az utóbbi esztendőkből ezt a hiányt, és most, amikor útjára bocsájtjuk roppant erőfeszítésük árán és minden magunkra hagyatottságunkban folyóiratunkat, tanúságot szeretnénk tenni arról, hogy Szegeden vannak, akiket Kálmány Lajos, Móra Ferenc és Juhász Gyula szelleme nemes és jószándékú munkára tud ihletni.